

ния си кракъ — обувката отъ лѣвия му кракъ я отнесе велосипеда — и проточи, цѣль потъналъ въ сълзи: — Чепика ми, чепика ми, бе-е-е!...

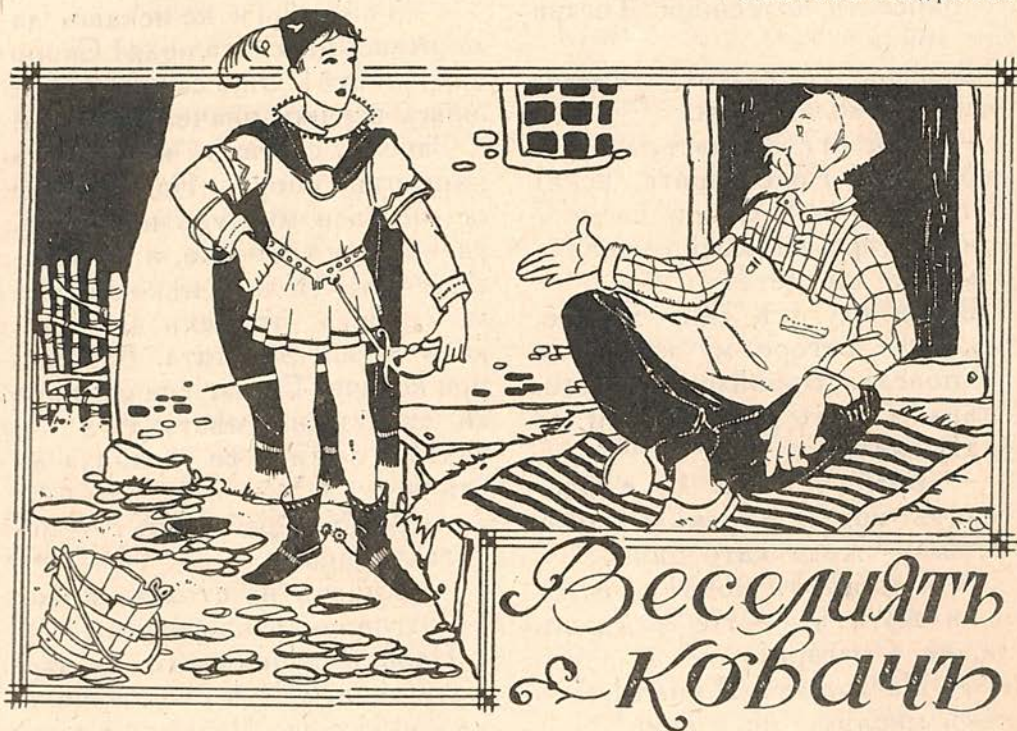
Ала никой го не чу. Улицата бѣше пуста и праздна, като че никога не сж минавали хора по нея.

Ами сега? Кжде да отиде и

какво да направи? Ами сега?

По-добре щѣше да бжде за Тропанча Самунковъ, както бѣше тръгналъ да си върви, да не бѣше се отбивалъ отъ пжтя си. Нищо, че билъ миналъ, да речемъ, нѣкой си Копривко Бодлокожевъ, съ кривнатия каскетъ и вирнатото носле. Нищо, нека си минава...

Симеонъ Андреевъ

Веселиятъ Ковачъ

ПРИКАЗКА

Живѣлъ нѣкога единъ ковачъ. Билъ голѣмъ майсторъ. Всичко можелъ да направи. Но обичалъ много да се весели и да се шегува. И тогава нищо не похващалъ.

Чулъ за неговото майсторство и цартъ. Изпратилъ слугитѣ си да го повикатъ. Отишли слугитѣ. Заварили го че лежи въ ковачницата.